

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

Si anem sols, desapareixerem

En el 60è aniversari del Tractat de Roma, convé rumiar què volem per a Andorra

Divendres passat, 24 de març, diversos diaris europeus –entre ells *La Vanguardia*– publicaven una tribuna de Romano Prodi, president de la Comissió Europea del 1999 al 2004, amb motiu dels seixanta anys del Tractat de Roma. El tractat que ha estat el fonament del que avui ha esdevingut la Unió Europea.

Escrivia Romano Prodi que Europa ha produït els avenços polítics més destacats i concrets durant aquestes dècades, ha generat pau, prosperitat i desenvolupament. Tot i així Prodi avisa que donar tot això per garantit de cara al futur seria un error. “La història ens ho ha ensenyat”, diu.

Doncs bé, en uns moments en els quals el Govern de DA està força empantanegat al bell mig de diversos escàndols, convidria que no ens deixéssim ensarronar pels que volen aixoplugar-se en la crisi que passa la Unió Europea per escapar-se de la responsabilitat que representa continuar les negociacions d'Andorra amb la Comissió Europea per a l'establiment d'un acord d'associació. Aquestes negociacions no es poden abandonar ni s'haurien d'aturar.

És ben evident que el 60è aniversari del Tractat de Roma arriba quan Europa passa per hores molt baixes.

Però hem d'estar convençuts –els progressistes ja n'estem– que en la situació interna d'Andorra –crisi bancària, trontolament del sector financer per la caiguda del secret bancari, caiguda de les importacions de

rivada de la consegüent caiguda del consum dels clients que ens visiten– l'acostament a l'Europa comunitària és necessari i serà positiu.

La situació actual ens imposa l'obligació de reaccionar. Els fets recents del 2015 i el 2016 ens mostren d'una manera encara més evident que hem de plantejar-nos, sense embuts, la pregunta següent: Andorra hi té més a guanyar que no pas a perdre si s'associa a Europa en

N'hi ha que pateixen per la Unió Europea, però avui i aquí, qui mana és Espanya

un món cada dia més inestable? La resposta progressista ha de ser un sí.

Estic convençut que un acord d'associació amb Europa és la nostra única possibilitat de sobreviure com a Estat independent. Fugir d'estudi amb l'excusa del Brexit ens abocarà a la consolidació d'aquesta submissió de la nostra independència als designis de Madrid. Una submissió que els governs de Toni Martí han dut a terme en els darrers anys de manera pacient i constant.

Mentre n'hi ha que pateixen per una suposada pèrdua de sobirania a favor de la Unió Europea, avui i aquí, parlem clar, mana Espanya.

Hi ha una mena de regència externa que busca dirigir els

sectors principals de l'economia del país i arriba a posar els seus propis homes (INAF, gabinet jurídic del Govern, Agència Fiscal i de Fronteres, hospital, AREB, etc.) en els llocs de rellevància. La mateixa regència que aconsegueix sovint dictar lleis al legislador.

Cal reivindicar una dignitat institucional cada dia malmesa per un capteniment políticament servil envers el patró espanyol de torn.

No ens equivoquem: Europa més que mai.

Quedar-nos com estem és anar enrere i cap al desastre i pretendre tornar a etapes anteriors perdent part del que hem aconseguit també.

Què està en joc? Més prosperitat, llibertat i seguretat. Ni més ni menys.

Ens ho recordava el copríncep François Hollande en el seu missatge del Dia de la Constitució: “Girar l'esquena a Europa, tancar-se al món i imaginar un futur envoltat de fronteres conduiria el Principat a un carrer sense sortida.”

Avui a Andorra no es pot ser un europeista tímid: és el millor camí per perdre-ho tot. La raó, el seny, no poden cedir davant la tirania de la improvisació.

Reflexionem sobre les dificultats presents i posem-nos en marxa, buscant un acord polític nacional que ens porti al progrés des de la transversalitat.

Si a Andorra volem anar sols o, pitjor encara, si ens quedem sols, estem condemnats a desaparèixer.